BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III
XXXIX
E
6
NAPOLI

XXXIX
E
6

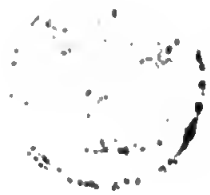

Digitized by Google

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ ΓΑΔΑΡΗΝΟΥ
ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ
ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

MELEAGRI GADARENI
IN VER
IDYLLION.

IOANNES BAPTISTA ZENOBETTIVS
EDIDIT. ET ILLVSTRAVIT.

NAPOLI

ROMAE MDCCLIX.
EX TYP. GENEROSI SALOMONI S. P.

GENIO. SAPIENTI

CAROLI

COMITIS. DE. FIRMIAN

NOBILITATE. INGENIO
LITTERARVM SCIENTIA. PIETATE
VRBANITATE. PRVDENTIA
GESTIS. MVNERIBVS. LAVDATISSIMO
HAEC. GRAECAE. ELEGANTIAE
MONVMENTA
CVRIS. SVIS. ILLVSTRATA
NON. GENERI. TRIBVENS
SED. VIRTVTI. GLORIAM
IOANNES. BAPTISTA. ZENOBETTIVS
D. D. D.

DIGNITAS. GERMANORVM
HABEAS. SEMPER. AMICVM. CAESAREM
ILLIVSQVE. INVICTISSIMAM. CONIVGEM
VIVAS. VALEAS. FELICITER

ΜΟΛΠΗΣ Δ ΟΥ ΛΗΘΗ ΜΕΛΙΤΕΡΠΕΟΣ.

GLORIA MELLITI VERSVS DVRABIT IN

AEVVM

SIMONIDES.

LECTORI
GRAECAE ELEGANTIAE
STVDIOSO
XAIPEIN.

CUM Autumnalibus feriis, ſolitis eſſem aliqua ex parte laboribus liberatus, retuli me ad Graeca ſtudia, quae retenta animo, remiſſa temporibus, longo intervallo intermiſſa revocavi.

Perluſtranti itaque mihi eximios Bibliothecae Vaticanae theſauros, & praecipue Codicem, quondam Palatinum num. xxxiii. nono, aut decimo ſaeculo labente exaratum, qui innumera

Graeca Epigrammata, partim edita, partim inedita continet, occurrit pag. 418 Idyllion quoddam in Ver inscriptum, Meleagri Gadareni nomen praeferens. Avide statim, parvae molis, sed venustate plenum Poema iterum, iterumque legi, & Charitum Graecarum cultoribus, rem gratissimam me facturum putavi, si hoc Idyllion tanta imaginum varietate, tantis sententiarum, & verborum floribus undique redundans, statim typis mandarem. Consilium meum cum doctissimo Viro Mich. Ang. Jacomellio de Graecis litteris optime merito communicavi, qui cumulatis in Poetam laudibus, mihi stimulos addidit, ut continuo quod in animo erat praestarem, & hac arrepta occasione plurima alia venustissima Epigrammata in eo volumine abdita, & longa digna memoria, primus Italorum evulgarem.

Ut igitur Amici optimi, & sapientissimi hortationibus obtemperem, has Gratiarum Graecarum reli-

reliquias edo, illis addita litterali tantum interpretatione, ut aptius, carminis vis exprimatur.

Idyllion hoc non ſolum re commendatur, ſed auctoris nomine, Meleager enim Eucratis filius Syrus, Gadarae natus, Tyri enutritus, Coei denique ſenex exceptus, Muſis, Charites, & Amorem junxit, ut ipſemet ait in epitaphio, ſibi conſcripto, & quod in Anthologia Planudis non extat.

ΕΥΚΡΑΤΕΩ ΜΕΛΕΑΓΡΟΝ ΕΧΩ ΞΕΝΕ ΤΟΝ ΣΥΝ ΕΡΩΤΙ
ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙΣ ΚΕΡΑΣΑΝΘ ΗΔΥΛΟΓΟΥΣ ΧΑΡΙΤΑΣ.

EVCRATIS TENEO MELEAGRVM IVNXIT AMORI
ET MVSIS HOSPES SVAVILOQVAS CHARITES.

Illi debemus lectiſſimam Graecorum Epigrammatum Coronam, cui carmina ſua quoque intexuit, & quae *leucoia*, ſcilicet vulgari noſtro idiomate *Viole a ciocche* vocavit.

ΑΛΛΩΝ

ΑΛΛΩΝ Τ ΕΡΝΕΑ ΠΟΛΛΑ ΝΕΟΓΡΑΦΑ ΤΗΣ
Δ ΑΜΑ ΜΟΥΣΗΣ
ΚΑΙ ΣΦΕΤΕΡΗΣ ΕΤΙ ΠΟΥ ΠΡΩΙΑ ΛΕΥΚΟΙΑ
ALIORVM MVLTA ADDIDIT NOVA GERMINA SIMVLQVE SVAE MVSAE QVAE CITO NASCVNTVR LEVCOIA.

Dolendum ſane, quod celeberrimi Vatis carmina poene omnia amoris vinique laudibus plena ſint, & quod Moenippeam ſcribendi rationem in deliciis habuerit.

Hoc itaque caſtiſſimum parum pudici Vatis Poema libenter excipe Lector humaniſſime, vale, & fac benignitas, & aequanimitas tua meam ad haec Graecae elegantiae monumenta in lucem producenda augeat induſtriam.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ ΓΑΔΑΡΗΝΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

MELEAGRI GADARENI

IN VER

IDYLLION.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ ΓΑΔΑΡΗΝΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

ΧΕΙΜΑΤΟΣ ΗΝΕΜΟΕΝΤΟΣ ΑΠ ΑΙΘΕΡΟΣ ΟΙΧΟΜΕΝΟΙΟ
ΠΟΡΦΥΡΕΗ (1) ΜΕΙΔΗΣΕΙ ΘΕΡΑΝΘΕΟΣ ΕΙΑΡΟΣ ΩΡΗ (2)

In margine Codicis haec recentiori manu ſcripta habentur. Εἰς τὸ ἔαρ χειμῶνος λήξαντος ὑπόθεσις ἁρίστη. Ἔαρ ὅλον μιμουμένη, καὶ καλῶν λειμώνων ζωγράφους τοῖς ἄπασιν ᾄδουσι χελιδόνες, καὶ τέττιγες τερετίζουσιν ἡδεῖαν ᾠδὴν ἡδύτερον λύρας, καὶ μουσικώτερον φθέγγεται χέλυος, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. *In Ver hyeme exeunte, optimum argumentum; ver omnibus ſuis partibus ad vivum exprimens, pulchritudinemque pratorum deſcribens: hirundines verſibus canunt, cicadae friſſiniunt, luſcinias dulcius quid lyra, chelybeque moduloſius ſonant, & reliqua ſimiliter.*

(1) Purpurea Veris hora elegantiſſime dicitur, cum hac tempeſtate potiſſimum roſae floreant, quae purpureae ſemper celebrantur. Frequentiſſimus apud Graecos hujus vocis uſus eſt. Anacreon purpuream appellat Venerem. Ω ἄναξ, ὦ δαμάλης Ἔρως, καὶ Νύμφαι κυκλάδες, πορφυρέῃ Ἀφροδίτῃ συμπαίζουσι· ἐπιστρέφεται δὲ ὑψηλῶν ἀρετὴν κεφυρὰς, γουνοῦμαί σε· σὺ δὲ ἡμῖν ἵλαθ' ἁμῖν, καὶ χαριτωλέῃς δὲ εὐχωλὰς ἐπακούειν. Κλεοβούλῳ δ' ἠγαθὸς γένευ σύμβουλος, τὸν ἐμὸν δὲ Ἔρωτα ὦθ' εὐ οὖν σε δέχεσθαι. *O Rex, o domitor Amor, qui cum Nymphis caerulaei aſpectus, & purpurea ludis Venus, eu genua amplector tua ſupplex, tu propitius teneras exaudi preces, fave Cleobulo, ſuſcipe amorem meum.* In Anthologie Planudis Libr. iv. eo epigrammate quod in cod. Palat. Aſclepiadem auctorem praefert, ſuavis purpureae Amoris ercui tribuitur. Philodemus mere purpureum appellat Anthолog. libr. vi. Venerem compellens. In codice Palatino pag. 239. Anytes quo-

MELEAGRI GADARENI

IN VER

IDYLLION.

VENTOSA HYEME AB AETHERE DISCEDENTE
PVRPVREA RISIT FLORES FERENTIS VERIS HORA

quoque maris undas purpureas dicit eo epigrammate, quod in Delphinum in terram jactatum ſcripſit.

Οὐκέτι νὴ πλωτοῖσιν ἀγαλλόμενος πελάγεσσιν
ἠχέω ἐκπρήθω βυσσόθεν ἐρεύμενος·
ἀλλὰ περὶ σκαλμοῖσι νεὼς περικλύτου χύλα
ποιευξῶ τιμῇ τερπόμενος πρατιῆς,
ἀλλά με πορφυρέη πόντιη ἰοτὶς ὠσ' ἐπὶ χέρσον,
κεῖμαι δὲ ῥηϊδίως πύνδο παρ' ἠϊόνι.

Non porro in fluctibus naues volentibus igitur memet delectans, in ſublime ejaculabor cervicem, e fundo maris excitus, neque apud navis ſcalmis praedita venuſtiſſima labia effabo ſonora ut undas, meis memet obtectans faucibus. Nam purpurea ponti adſpergo me propulit in continentem, ubi jaceo hac in litore undis raſili.

Epigramma hoc evulgarunt Kuſterus apud Suidam, Wolfius in fragmentis Poetriarum Graecarum, & denique Reiskius cujus interpretationem hic dedi. Ad Anytia exemplum luſit doctiſſimus Praeſ. Aeneas Sylvius Piccolomineus, Latinarum & Italicarum elegantiarum, nec non omnis urbanitatis arbiter, eo venuſtiſſimo epigrammate quod in Teſtudinem immanem ad litus Thyrrenum jactatam an. 1755. ſcripſit. Utinam ad Reipublicae Litterariae bonum, cuncta ingenii ſui aurea edat monumenta, quibus facile innoteſcet illum Pii II. P.M. conſanguinei ſui veſtigia felicitee ſuiſſe ſecutum.

(2) Ὠρὴ. De vocis hujus ſignificatione magna lis inter Criticos pendet. Nonnulli putant vernum tempus per illam ſignificari, alii aeſtivum, alii autumnale. Non

aſt

ΓΑΙΑ ΔΕ ΚΥΑΝΕΗ ΧΛΟΕΡΗΝ ΕΣΤΕΨΑΤΟ ΠΟΙΗΝ
ΚΑΙ ΦΥΤΑ ΘΗΛΗΣΑΝΤΑ ΝΕΟΙΣ ΕΚΟΜΙΣΣΕ ΠΕΤΑΛΟΙΣ
ΟΙΔ ΑΠΑΛΗΝ (3) ΠΙΝΟΝΤΕΣ ΑΕΞΙΦΥΤΟΥ ΔΡΟΣΟΝ ΗΟΤΣ (4)
ΑΕΙΜΩΝΕΣ ΓΕΛΟΩΣΙΝ ΑΝΟΙΓΟΜΕΝΟΙΟ ΡΟΔΟΙΟ
ΧΑΙΡΕΙ ΚΑΙ ΣΤΡΙΓΓΙ ΝΟΜΕΤΣ ΕΝ ΟΡΕΣΣΙ ΑΙΓΑΙΝΩΝ

est locuo huic axogitondae quaestioni. Satis erit animodvertera, Homerum Horas Deas fingere temporis partitionis praepositas, Coeli portas in tutela habentes. Dum hic venustissima epigrammata adnectam, quae in Anthologio Planudio desiderantur, in altero quorum Zonas Sotidioni, Deas assistis praesides, in altero Thalli Milesii, Autumni Dominos Horas videre est.

Δηοῖ λιχμήσ καὶ ἐγκυλικοφορτίοιο Ὧρας
Ἡμίξηρ πεπύχρὰν ἐξ ἀλγηροσύης
μείρακι ἀλωήτας σάχυσ, κύοσπερμά τε πυῦπε
ὄσπρί ἐπὶ πλακίης τῆδ' ἔνεστε τρίπεδος,
ὀκ μικρῆς ἀλίγισα. πέπαρ γὰρ ε μέγα τῦφο.
κλησίον ἐν λυπρῇ τῆδε γεωφλίῃ.

Cereri frugum ventilationi praepositae, & Horis camporum sulcos frequentare amantibus, Heronax, ex angustisuudia depromptam paupertinam portionem aristarum, & omnis generis legumina hoc in saxeo tripode offert, ut arearum campestrium custodibus, exigui provantur multo minimam particulam. Possides enim non magnum hunc agellum ita aegerrime ferraci bori subjaceo solo.

Α χλεφὰ πλωτίνιος τὸ ὡς ἔκρυψε φιλεύτων
ἔργα, τὸν ἱερὸν φυλλάδα πιπωίνα·
ἀμφὶ δ' ἀν ἀκρεμόεσσιν ἑεῖς κεχλισμένος ὄρκις
κισσίδες λιπῆς βότρυς ἀποκρέμνται·
ἦτως, ἐ πλατάνιστε, φύεις, χλοερὸν ἀπ' ἀσεῖ
φυλλὰς καὶ κεύθες τὰς Πειρίης ἑτάρας.

Vide, quomodo virens platanus, amantium oculos sacra clandestina, hinc spectabili coma praetensa, & illinc de ramis suis dependentibus uvis dulcibus vitis, quas caritate sua Horae amplectuntur. Ita velim, ut diu viveas vigeasque, & coma tua semper oculos Veneris alumnos.

(3) Poeticam hanc venustissimam imaginem Dioscorides exprimit elegantissimo hoc in Anacreontem Epigrammate, quod in Anthologia Planudie desideretur.

Σμερδίη ἐπὶ Θρηκὶ τακεὶς καὶ ἐπ' ἔσχατον ὀστέων,
κώμε, καὶ πύνυς καίρνε πυκοκλόνος,
πρεσβύτατον Μούσῃσιν Ἀνακρέοντ', ὦ πὶ Βασσάρῳ
χλωρὰν ἐπὶ κύλικι πολλάκι δάκρυ χέας,
αὐτοκάτοις σοῖς κρήνῃσι ἀναβλύζοισι ἄκρητον,
πρὸς ἧπ. μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίην.
ἀμτόμασι δὲ φέροιτο ἴων, τὸ φιλέσπερον ἄνθος,
κἄπει τῇ μελαχρῇ μύρτα τρυφόντα δράσῳ,
ἔρρε καὶ ἐν Δηοῦς οἰνωμένης ἄβρὰ χορεύσης,
βεβλημένος χρυσέην χείρας ἐπ' Εὐρυπύλην.

O Smerdiae Thracis amore vel ad ultima usque ossa liquefacte, commissationum & omnis tabernae tyranne, jucundissime Musis Anacreon, qui saepe Bathyllo acerbis saepe lacrymis comporationum miscuisti pocula, altero tibi fontes ebullient meum, & immissi a superis torrentes nectaris tibi ferant immortalitatem; ferant tibi ultro hortivia, vespero amicam florem, & myrta molli rore adulta, quo vel apud Cererem vino ebrius molle desaltes, manu in auream Euripylen injecta.

αεξιφύτου. *plantas augentis* ab ἀέζω augeo, ut Euphorion de Hedera hoc pulchro Epigrammate, quod in Anthologio Planudio non extat:

Πρώτιος ἐπτέτ' ἔπεξε καλὰς Εὔδοξος ἐθείρας,
Φοίβῳ παιδύνη ὥπασεν ἀγλαΐη.
αὐτὰρ ἐπὶ τῆς πλοκαμίδος, Ἐκβόλε, κάλλος ἐπείη,
ὥσπερ γῆθεν ἀεὶ κίσσος ἀεξόμενος.

Pri-

TERRA VERO NIGRA VIRIDI EST HERBA CORONATA
EAMQVE GERMINANTES PLANTAE NOVIS EXORNARVNT FOLIIS.
ET LIQVIDVM BIBENTIA PLANTAS AVGENTEM ROREM
PRATA RIDENT APERTO FLORE ROSARVM. (5)
GAVDET ET PASTOR FISTVLA IN MONTIBVS STRIDVLVM SONANS. (6)

Primas cum deponeret pulcros crines Eudoxus, Phoebo dicavit puerile decus. Conſequatur, a Arcitenens, pro coma illa, ut pulcher maneat, con hedera, terra magis magiſque aſſurgent.

Et Rhianus:

Παῖς Ασκληπιάδεω καλῶ κυλὸν ὄτσετα Φοίβῳ
Γέργες ἀϑ' ἱμερτᾶς τᾶτο γόρας κερκλᾶς.
Φοῖβε, σὺ δ' ἵλαος, Δηλφίνια, κῦρσον ἀέξοις
ἔμμορον λευκὰι ἄχρις ἐφ' ἥλικίᾳ.

Gorgus Aſclepiadae filius, pulcro Apollini pulcrum dicat de venuſta capite munus. Tu igitur, o Apollo Delphice, juvenem fac procedere in laetis omnibus uſque ad ſanam aetatem.

(5) Roſam Veria delicium vocat Anacreon, pulcherrimum Veris florum Rhianus dicit, hoc eleganti Epigrammate, quod in Anthologia Planudia deſideratur.

Ἡ Τροιζὴν ἀγχϑι καρετρόφος ἐκ αι ἀμάρτοις
Ωνάτας παίδῃ ὦδε ϟ ὑσάτιες.
Τῶ δὲ μὲν Ἐμπεδοκλᾶς φαιερώτερος ὄσσον ἐν ἄλλοις
Ἄνθεσιν ἐαρινοῖς καλὸν ἔλαμψε ῥόδον.

Troezen eſt Urbs bona nutrix juvenum, non ſane errabis ſi vel iſtarum liberorum poſtremum emeris, ſed Empedocles in illis eminentior, uti in aliis floribus vernis, pulcra Roſa floruit.

Roſas vere tantum florere ait Crinagoras hoc venuſto Epigrammate, quod in Anthologia Planudis quaeres fruſtra.

Ἔαρος ὄφελ μὲν τὸ πρὶν ῥόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσῳ
χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας.
σοὶ ἐπιδευόμενα γενεθλίῳ ἅσπετα τάδε
τοῖ τυμβιδίων ἀσεσταότι λεχέων.
καλλίστης γεγάϑασι ἐπὶ προτόποισι γυναικὸς
λωΐτον ἢ μίμνειν ἦρινον ἠέλιον.

Olim quidem vere tantum florebant roſae, nunc autem media hieme purpureas ſeparimus calyces, tibi tuo hoc natali die lubenter arridentes, geniali thoro tam vicina. Pulcherrimae mulieris tempora cingere melius ſibi reputans, quam vernum exſpectare ſolem.

(6) Paſtores Vere in montibus, canere conſueviſſe ut Pana delectarent, omnibus notum eſt: Pan enim, & Diana erant montium domini. Rhianus elegantiſſimo hoc epigrammate, de Pane ita loquitur.

Τὸ ῥόπαλον τᾷ Πανὶ, καὶ ἰοβόλοι Πολυάνακτος
τόξον, καὶ καπύρα τέσδε κατϑέμεϑα πόδας,
καὶ ταύτας γαμψυτὰς, ἐπευχέϊος δε καναχήτας
ϑῆκεν ἐρημάρχᾳ δῶρα συαγρετίᾳ.
ἀλλ', ὦ Πὰν σκοπιᾶτα, καὶ εἰς ἀπίσω Πολυάνακτον
εὔαγρον πέμποις, ὡς ἔχ Σιμύλας.

Clavam Pani Polyaenus dedicat, & aereum ſagittarum exploſorem, & apri boſcae pedes revinctos, & hanc pharetram, & canum collare, donaria ex aprorum venatione, montium domino. Tu igitur porro quoque, o ſpeculatorum Incola Pan, Polyaenum, Simylae filium, capturis onuſtum remitte domum.

Horatius lib. IV. Od. XII.

Dicunt in tenero gramine pinguium
Cuſtodes ovium carmina fiſtula,
Delectantque Deum, cui pecus, & nigri
Colles Arcadiae placent.

Ad hos Horatii verſus, & ſenſum reſpicere videntur Leonidas, & Eratoſthenes Scholaſticus, qui hiſce elegantiſſimis epigrammatibus ita de illo canunt.

Εὐμάρϑου πίρωτα καὶ εὐσκαφίδικα λελογχὼς
Ἐμῶ παῖ, ταύταν, Πὰν φίλος αἰγίβοδα,

ΚΑΙ ΠΟΛΙΟΙΣ ΕΡΙΦΟΙΣ ΕΠΙΤΕΡΠΕΤΑΙ ΑΙΘΟΔΟΣ ΑΙΓΩΝ (1)
ΗΔΗ ΔΕ ΠΑΩΟΥΣΙΝ ΕΠ ΕΥΡΕΑ (2) ΚΤΜΑΤΑ ΝΑΥΤΑΙ

καὶ λαχανολόγῳ ἔστω καὶ αἰγιπεμπῖ προσηνὴς ,

ὄξας, καὶ λαχάνοις καὶ γλήγεος μφιδὰκ .

Pan , Mercurio fare , caprimulgis amice , collem hunc nacte marathri & frondicis foecundum ; propitius esto herbilegoque caprimulgoque : feret enim sic & olerum , & lactis portionem .

Τὰς τριτὸς δέκεικας , τὸ νίκος τόδε , πάντα κορύναν

ἄνθεα Πανὶ φίλᾳ Δάφνι γυναικοφίλᾳ .

ὦ Πάν , δέχνυσο δᾶρα τὰ Δάφνιδος . ἴσκε γὰρ αὐτῷ

καὶ μολκὰν φιλέοις , καὶ δύσερως τάλεθρις .

Pertusas arundines , & rhenonum hunc , pedumque apicem Pani dedicasti , & Daphni mulieroso . Accipe , & Pan , Daphnidis dona : Non tu enim , atque ille , mixus & cantum , & deperdite amas mulieres .

De Diana Montium Praeside Callimachus Hymno , quem in hanc Deam cecinit , Horatius Carmine saeculari , & denique Mnaselcus Sicyonius , & Nossis hisce epigrammatibus loquuntur .

Τῆτό σοι Ἄρτεμι δῖα , Κλεώνυμος ἵστατ' ἄγαλμα .

πέτρα , σὺ δ' εὔθηρον τὸν ὕπερ ἴσχε βίον ,

ἤ γε κατ' ἐπασσύριλλον ὄρος ποσὶ , πάντα βαίνειν

δεινὸν ἀκαμάτοις ἐγκλονέοντα κυσίν .

Hanc tibi imaginem , divina Diana , fixuit Cleonymus ; Cujus in vicem , a domina , praesta ipsi vitam , & victum capturis abundantem . Tu es enim illa , quae montem , in quo tremunt quassata ventis arborum folia , pedibus calcat , acres truci canes voce accendens .

Ἄρτεμι Δᾶλον ἔχουσα καὶ Ὀρτυγίαν ἐρέσσουσα ,

τόξα μὲν εἰς κάλπιν ἄγ' ἀπόθου Χαρίτων ,

λοῦσαι δ' Ἰππαρὴν καθαρὸν χρόα , βᾶθι δ' ἐς οἴκους

λύσασ' ὠδῖνων Ἀλκίπαν ἐκ χαλεπᾶς .

Diana Delum tenens , Ortygiam que remabilem , depositis telis arcu in Gratiarum fine , lavaque Ixopi undis pura corpore , perge in aedes Alcetidis , eam ex acutis partus doloribus ereptam .

(7) Addere lubet venustum Mutii Scaevolae in hanc rem epigramma .

Αἰ χίμαιροί ποτ' ἄρα τὰ μὲν θύμα καὶ τιθύμαλλα

λάπτετε , καὶ χλοερὰν ἀγίνομον βοτάνην ,

ποῖμα δ' ἐπ' ἀλλήλοις σκιρτήσατε γεῦμα τίθεσθε ,

ἀμφὶ τὸν ὑλοβάτην ἄλσεσιν εἰμένον .

ἐκ κεῖ πυγμαχίης ; ἀποκύσατε , μήπατ' ἀπεχθὴς

αὐτὸν κορύνῃ χαρὰς ἀπ' ἀγκολίκης .

Capellae , quare tandem thymo & cithymalo , & viridi herba , vestra victui consentanea , relictis , alacribus insultibus vos aemulatis invicem , saltusque circa pastorem silvivagum ? Non desistatis a luctu ? desinite , vobis ajo , ne inimicum incurrat in vos pedum a manu caprimulgi .

(8) In epigrammate quodam , cui in Codice Palatino Demostrati nomen inscriptum est , fons dicitur pulchre fluens . Poematis venustate illectus , illud hic profetam , addito alio ejusdem argumenti , quod Leonidae Tarentino tribuitur .

Νύμφαι Ναΐδες καλλίῤῥοον αἱ τόδε νᾶμα

Χεῖτε κατ' ἠρεῖκ πρῆνες ἀκηρέσιαι .

ὔμμιν τῶνδε πέρι Δημόστρατος Ἀντίλα υἱὸς

ξύσματα καὶ δεινῶν βίπα κάπρων λέπτα .

Nymphae Najades , quae pulchrefluum hunc fontem de scopulo jugiter defundetis , cujus vertex coelum ferit , vobis Demostratus Antilai filius donat haec venabula , & duorum aprorum setosas exuvias .

Demostrati nomen ignotum inter Epigrammatum Scriptores est . Orvillius , & Reiskius putant hunc esse Demostratum Apamensem , Senatorem Romanum , qui Halieutica scripsit . Fortasse errore Grammaticorum Demostrato auctor epigrammatis inscribitur , cum illi tantum anathematis dedicatio tribuenda sit . Hoc saepe

ET ALBIS HOEDIS OBLECTATVR CVSTOS CAPRARVM

IAM VERO NAVIGANT AD BENE FLVENTES VNDAS NAVTAE

pe eveniſſe puto, & hac de cauſa plurimos in Authologiam irrepſiſſe errores, ut plurimis exemplis oſtendere poſſem. Noſſidi tcibuitur ſequens epigramma.

Ἦρα τιμήεσσα, Λακινίου ἣ τὸ θυώδες
πωλήσεις ἀκρώτηρι νιφοσειρὴν κοθορῆς,
δέξαι βύσσινον εἷμα, τό τοι μετὰ παιδὸς ὑφαντὸν
Νοσσίδος ὠκυμόρου Θεοφίλη ἠ Κλεόχης.

Juno venerande, quae Lacinium abrupti fragrans ſaepe coelo delapſa inviſis, accipe byſſinum indumentum, quod tibi cum praeclara filia Noſſide, texuit Theophila e Cleocha nata.

Vecum ſi criticae artis regulas ſequi volumus carmen hoc anathema Noſſidis, non a Noſſide ſcriptum dici poteſt. Pluca poſſem ad opinionem meam confirmanda afferre monumenta, verum id opportunioci occaſione praeſtabo. E contra, de ſequenti Epigrammate non poteſt dubitari, quin Erinna Lesbia illud conſcripſerit.

Στῆλαι καὶ σειρῆνες ἀμαὶ καὶ πύνθεσι κρυστὰ,
ὅσσ᾽ ἔχεις Ἀΐδᾳ τὰν ἁλίγαμον σποδιὰν,
ταῖς ἁμὶν ἀρχαίοισι πυρ᾽ ἀρίον ἄπυστα
χαίρην,
αἴτ᾽ ἀσκεὶ τελέθοντ᾽, αἴθ᾽ ἁτέρας πόλιος,
χὤτι μὲ νύμφαν ἔσσιον ἔχει τάφος, ἔντετε καὶ τύ,
χὤτι πατὴρ μ᾽ ἀκάλει Βαυκίδα, χὤτε γάνος
τοκέων ἐδάην καὶ ὅττι μοι ἁ συνετοκρὶς
Ἡρίνα ἐν τύμβῳ γράμμα᾽ ἔχαρξε τάδε.

Tu, mi ſippe, & vos Sirenes meae, & tu lugubris urna, quae Plutoni ſervas amicas cineres, jubete praetervantes meum tumulum ſalvere, ſive cives furint, ſive alienigenae, ſignificateque me, cum ſponſam agerem, [ſue adhuc virginem] a ſepulcro abreptam fuiſſe, a patre Baucidis nomine donatam, genteque fuiſſe Jaſidarum, & amicam, aequalemque meam Erinnam, hoc elogium meo monumento inſcripſiſſe.

Haic emicae ſuae gratificatura ſequeas quoque ſcripſit epitaphium Erinna.

Νύμφαις Βαυκίδος εἰμὶ πελυκλαυτὸν δὲ παρέρπων
τύμβῳ τῷ κατὰ γᾶς τῦτο λέγευ Ἀΐδᾳ,
Βάσκανος ἔσσ᾽, Ἀΐδα· τά γε τοι καλὰ τᾷ καθορῶντι
ἔμμεν τὰν Βαυκὶν ἀγγελέοντι τύχαν.

Ego ſum tumulus virginis Baucidis, multis dignus lacrymis, quem quiſquis praeterveris, imprecare haec verba infero Plutoni: Invidus es, Pluto. [venuſti quidem oculi ſignificans adſpicienti fortunam Baucidis]: Cujus voluntas pueilam, cui tantum non jam canebatur Hymenaeus, pieta tenda uſſit hic ſuper regi edoci. Tu quidem, Hymenaee, jucundam nuptiarum cantilenam in lugubrem ſonum threnorum transmutaſti.

Ut ad propoſitum ſedeamus, aliud epigramma Leonidae Tarentini hujuſmodi eſt.

Πέτρης ἐκ λευκῆς ψυχρὸς κατερεύγεται ὕδωρ
χείμβροις, καὶ Νυμφῶν ποιμενικὰ ξόανα,
πέτραι τε, κρηνάων θ᾽ αἱ ἐν ὕδασι κόσμια ναίουσ᾽
ὑμεῖς, ὦ πῶραι, μηλα τεγγόμεναι,
χαίρετ᾽. Ἀριστοκλέης σε δ᾽ ὁδοιπόρος, ὕφαρ ἀπῶσαι
δίψαν βεβρωμένος, πιὼν δίδυμα γάνυσο.

Glabra de petra defluxans frigida fons, ſalve, & vos Nymphaarum paſtoralibus dolatae manibus imagines ſalvete, & vos ſcopuli, voſque Nymphae, quae fontium undis ablutis veſtra haec caſtia famere, ſalvete. Ariſtocles age viator hos, quo merſo ſitim depuli [vos] honorarium vobis dedico.

Fontes hoſce Paan ſacros eſſe, ait Thyeleus quidam, vel Thallus, vel denique ut Reiskius putat, Evenus Aſcalonita, hoc epigrammate.

ΠΝΟΙΗΙ ΑΠΗΜΑΝΤΩΙ ΖΕΦΥΡΟΥ ΛΙΝΑ ΚΟΛΠΩΣΑΝΤΕΣ (10)
ΗΔΗ Δ ΕΤΑΖΟΥΣΙ ΦΕΡΕΣΤΑΦΥΛΩΙ ΔΙΟΝΥΣΩΙ (11)
ΑΝΘΕΙ ΒΟΤΡΥΟΕΝΤΟΣ ΕΡΕΨΑΜΕΝΟΙ ΤΡΙΧΑ ΧΙΣΣΟΥ. (13)

Αἱ πτελεαὶ τῷ Πανὶ καὶ αἱ πιτυώδεες ἄυται
ἰτέαι, ἡ δ' ἱερὰ κ' ἀμφιλαφὴς πλάτανος,
καὶ λιβάδες, καὶ τοῦτό βοτρύοκαι Πανὶ κύτελλα
ἄγκειται δίψης φάρμακα κλεϊζόμεναι.

Ulmi hae, & procerae salices, & venerabilis umbrosa platanus, & fontes, & pastoralia pocula Pani sacra suat, praesidia sitim arcentia.

Nautae gaudere insperatis vernis coronis ait Asclepiades hoc epigrammate in Anthologia Planudis lib. VII. absque nomine auctoris edito.

Ἡδὺ θέρευς διψῶντι χιὼν κατὰ ἡδὺ δὲ ναύτῃς
ἐκ χειμῶνος ἰδὼν ἀέριον στέφος
ἦλθεν· δ' ὑπὲρ αὖ κρύψῃ μίαν τοὺς φιλαίνοντας
χλαῖνα καὶ αἰνῆται κύπρις ὑπ' ἀμφοτέρων.

Suavis in aestu sitienti aqua nivalis pota,
Suave, & Nautis ex hyeme videre vernalem coronam.
Suave etiam cum coatines una
Amantes Chlaena, & ab utrisque laudasset Venus.

(10) Zephyrus innocuus appellatur, tutam enim praebet navigationem. Venti hujus laudes apud antiquos saepissime habentur. Philodemus ad Piraei portum vela dantibus, eum invocat placidissimam, festivo hoc Epigrammate.

Ἰὼ σὺ Μελίκερτε, σὺ τὸ γλαυκὸν μεδέουσα
Λευκοθέη πόντου, δαῖμον ἀλεξίκακε,
Νηρηΐδων τε χοροὶ καὶ νύμφατε, καὶ σὺ, Ποσειδοῦ,
καὶ θρίξ, αἰείμνων πρύτανι, Ζέφυρε,
ἵλαοί μοι φέροιτε δι' πλατὺ κῦμα φυγόντι,
ζῶον ἐπὶ γλυκερὰν ἦῖα Πειραιέως.

O Inachi fili, Melicerta, & tu coeruleo penti potens Leucothea, malorum averruncans numen, & vos Nereidum chori, & undae, & tu Neptune, ac tu placidissime ventorum, Thrax Zephire: fessatis me propitii per vastos fluctus volantem, sospitemque collocate in jucundo Piraei litore.

Immo cum aliquam blandam auram compellare, aut celebrare volebant. Testis Dioscoridee hoc pulcherrimo epigrammate.

Ῥιπίδιον τὸ μελανεῖσιν ἐν πρησὶν ἑπταις
Περμησὶς ἡδίστη θῆκε πρὸ αὐράων
ἐξ εὐχῆς δεκάτευμα· τὸ δ' ἠελίου βαρὺ θάλπος
ἐκ τούτης μελανοῖς ἐντρέπεται ζεφύροις

Flabellum ab ventos, quos mollis lenesque excitat, semper mite, Permensis jucundissima apud Uraniam [seu coelestem Venerem] posuit ex voto deum, gravem solis aestum lenibus suis zephyris arcens.

(11) Bacchum uvam ferentem vocat Meleager. Myro Byzantia, uvam turgentem Bacchi liquore dicit hoc Epigrammate.

Κεῖται δὴ χρυσέαι ὑπὸ παπιδι τᾶς Ἀφροδίτας ἁ
βότρυ, Διωνύσου πλήθοντος ψυγόν,
ὃν ἔτι τοι μαστὸν ἑρπετὸν περὶ κλῆμα βαλοῦσα
φύτευ ὑπὲρ κρατὸς εὐκτιμένα πέταλοις.

Jacet ergo aurea sub papilione Veneris, o uva, Bacchi turgens liquore, aeque te tua mater amplius amabili palmite amplectetur, pampineumve nectareum extrudet, quo tuum caput amicias.

(12) Bacchi Orgia, multiformia vocantur hoc epigrammate in gemmam quamdam Bacchica Festa exhibentem.

Ἠλίθος ἁρπάσας πλεκτὸν κολύμβοιον Ἰακχεῖ,
καὶ πτηνῶν τρυγόωντα χορὸν καθύπερθεν ἐρύσας.

Haec gemma radians asperdit multifor-

VENTO INNOCVO ZEPHYRI VELA SINVANTES.

IAM VERO VVAS FERENTIS BACCHI ORGIA CELEBRANT (12)

FLORIBVS HEDERAE INTORTAE SE TRIPLICITER TEGENTES.

siformia Bacchi sacra, & super illis vindemiantem chorum alatorum Amorum.

Saepissime antiqui homines haec mysteria exculpebant, & plurima celeberrimorum Artificum adhuc supersunt monumenta, quorum elegantiora edet cl. Dominicus Augustus Bracci, de litteris, & de antiquaria re praeserrim optime meritus.

Bacchi festa rustica autumno celebrabantur teste Virg. Georg. lib III. Illorum rationem nobis tradit Dioscoridee hisce elegantissimis Epigrammatibus, quos libenter refero, cum illis tota Tragicae poeseos originis, & incrementi historia complectatur.

Θέσπις ὅδα, τραγικὴν ὃς ἀϊέπλεξε πρῶτος ἀοιδὴν,
κωμάτοις τετρὰς ἀμπετσωσε χάρτης,
Βάκχος ὅτ' ἀγρώτην κατάγει χορὸς, ᾧ τρύγος ἀσκὲς
χ' ὠ 'ττικὸς ἶν σύκων ἀμφίχορος ἄλλος ἔτι.
εἰ δὲ μεταπλάσσασι νέοι τάδ', ἃ μυρίος αἰὼν
πολλὰ προσευρήσει χἤτερα, τ' ἄλλα δ' ἐμοί.

Hic est ille Thespis, qui tragicam poesim primus confinxit, & instituit, novas excogitans hilaritates & autea iustas paganis hominibus, quoties Bacchus rusticanam turbam in urbem reduceret, cui musti uter, & Atticis plena ficubus fiscella praemium adhuc erat. Retentiores quidem homines aliam induerunt formam meo dramati; & adhuc alia plura introduret iustituta longum aevum. At reliqua tamen mea sunt.

Θέσπιδος εὕρεμα τοῦτο. τὰ δ' ἀγροιῶτι μὲ ὕλᾳ
πωλγτὰ, κὴ κώμας τόσδ' ἔτι λειοτέρας
Αἰσχύλος ἐξύψωσεν, ἐ μὴ σμιλευτὰ χαράξας
γράμματα, χειμάῤῥῳ δ' εἶκ κατιδόμενος,
καὶ τὰ κατὰ σκηνὴν μετεκαίνισεν. ὧ σόμα πάντων
δέξαι ἀρχαίων, ἦτθά τις ἡμιθέων.

Vera sit, Thespidis inventum omnino sunt hactenus dicta. Aeschylus autem ludos illos per rusticanos lucos, & subiurultas adhuc illas atque rudiusculas comessationes auxit majestate, eo quod verba exaravit, non calamo subtiliter raso ingenii febrii & castigati, sed vituti torrente in chartas effusa impetuose, emnemque scaenae faciem novo induit habitu. Ob eos antiquos inter omnes solertissimum, eras procul dubio semideorum aliquis!

Orgia haec comessationes esse arbitror, quae Verno tempore potissimum habebantur teste Horatio Lib.I. Od.IV.

Jam Cytherea Choros ducit immineute Lunâ
Junctaeque nymphis gratiae decentes
Alterno terram quatiunt pede.

De hisce comessationibus addere lubet incerti auctoris sequens festivissimum Epigramma.

Κωμάτομαι τί δέ μοι βροτὸν μέλει, ἢ τί κεραυνῶν
Ἦν βάλῃ ἢ ἔρυτ' ἔπλος ἄτρυτον ἔχων
Μακρὴν δ' ἀχλὺ μάτην ἐδέε ἴξομαι ἔστι δ' ἀμοὶ
Καὶ σκότος ἀλλὰ μάχης φαιδρὸ ἁμοὶ Θεμίσων

Comessationibus indulgebo, quid vero curavus aut fulmina curo? Cum habeam si jaculetur [Juppiter] amorem, illaesam armaturam. In longam viam non frustra me dabo, est autem mox intempesta & tenebrosa, sed magna mihi lucerna Themison.

(12) Bacchum, Satyros, cetcrosque sui comitatus Deos coronis hederae gaudere omnibus notum est, & apparet ex plurimis antiquis monumentis, quorum elegantissimum possidet, & illustravit celeberrimus Vir, Franciscus Marchio Vettorius D. Stephani Eques Commendatarius cujus scientiam & in antiquitatibus illustrandis peritiam Museum Sacrum Vaticanum ab

ΕΡΓΑ ΔΕ ΤΕΥΧΗΝΤΑ ΒΟΗΓΕΝΕΣΣΙ ΜΕΛΙΣΑΙΣ

illo comparatum, & diſpoſitum, ac plurime vere eurea edita volumina teſtantur. Monumentum hoc gemma eſt, quem Amethyſtum vocant, illique inſculptus Bacchi Genius aſpicitur hedere coronetus. Teſtatur id quoque Dioſcorides hoc epigrammate.

Κύγὼ Σωσίθεον κωμάω νίκαν, ὅστος ἐς ἄκρον
ἄλσος ἀπ' αὐθαίμων ἡμετέρων Σοφοκλῆς,
Σκίρτος ὁ πυριγένειος· εὐισσοφόρητα γὰρ ὦ νήρ
ἄκρα, Φλικείων νῦ μιν χοροὺς Σατύρων,
κἠμὲ τὸν ἐν καπαῖς τεθριαμβικὸν ἤθεσιν ἤδη
ἤγαγεν εἰς μύθων πατρίδ' ἀκριβείας·
καὶ πάλιν εἰσάμενον τὸν ἄρσενα Δωρίδι μάτῃ
ῥυθμὸν πρός τ' αὐλὸν ἐλαύμενος μεγάλην.
ἄνωγε δέ μοι ἔρσεν τύπος ἀ χερὶ κισσοστεφὴς
τᾷ φιλεκιδύνᾳ φρενὶ Σατιθέᾳ.

Ego, Sciretus barba ruffus, curo vites ſanctum Sophoclem tantum & quantum alterum in urbe noſtra indigenamque Sophoclem. geſtabat enim hederam illo viri digno mediis, per choros Satyrorum Phidiorum. & me jam novis tunuveritum inſtitutis reficiendo in antiquum formam mandaſſe patriae juſſit, quo ſictum ut me Doricas muſas verſus ad rhythmum maſculum, & vocem grandiſonam pertractus opplicuerim.

Coronarum uſus multiplex apud veteres illas in enathemate Diis dedicebant, ut apparet ex hiſce epigrammatibus quorum alterum Perſa aut Thebani, aut Macedonie ut in Codice Palatino admonetur, alterum Simonidis eſt.

Πόσσιν ἁρσενὸν ταῦτα ἐλικοπέδιλε νύμφαν,
καὶ στεφάνοις λιπαρῶν ὀκ κεφαλῶς πλοκάμων,
ἔλαβε Ἐλευθῶ, πολυμικέρου φύλακα
Τιτύδος ἱδίων ῥύακ δεξαμένη.

Venuſtula infamem ſervaverix, nymphum hanc pulchris oculis praeditam & coronam capitis a nitido unguentis gaudentem, a beata Eleuthya, ſerva tibi donato ob optimam Titydis, acceptaque habe munera pro ſeſpitatione e parta debita.

Εὔχεο τοῖς δώμασι, Κύτως, θεοὶ ἅδε χαρῆναι
Ἀντοίδην ἀγορᾶς καλλιχόρου πρύτανιν,
ὅσπερ ἐκὶ ξείνων τε καὶ οἷ τείνει Κόρινθον,
κλέος ἔχεις χαρίτων, δέσποτα, ταῖς στεφάνοις.

Opta tu Cyte tuis manentibus ita gaudere deum Latonae filium, fori pulchri chorois celebris principem, ut & o peregrinis, & ob incolis Corinthi Gratiarum teſtimonium habes, domine, in coronis in te congeſtis.

In Bacchicis feſtis illas frequentiſſime geſtabant. Aſclepiadee Samiae cujus elegantiſſimorum Carminum nitidam editionem continuo debo, de homine amoris ſagittis petito, ſic ait.

Οἷος ἔρωτος ἔλεγχος· ἐρᾷ· ἀρτίμητον ἰμᾶς
Ἥιετο δὲ πολλοῖς Νικαγόρη προπότας·
Καὶ γὰρ ὀδύκρυτο, καὶ νύσσετο, [τὸ δ' ὄμμα] κατηρὲς
Ἔβλεπε, χ' ὑ στρυγχθεὶς ἀνῖμενα σέφος.

Vinum eſt amoris proditor, amoris ſui pertinacem diſſimulatorem coram multis convicit Nicagoras compotatio: nam & lacrymabatur, & ſuſpirium hebetemque ſe dabat, & oculus triſte tuebatur, & adſtricta fronti corona loco ſuo non manebat.

Anacreon quoque Ver deſcribens.

Τί καλὸν ἐστι βαθύζειν
Ὅτου λειμῶνες ἀνθοῦσιν
Ὅτου λωτὸν ὑδατοῦσιν
Ἀνατολαὶ ζέφυροι ἄυραν
Κλάδοις τὰ βαθυχόους ἰδεῖν
Χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δονεῖσθαι
Ἀπαλὰν παῖδα κατέχειν
Κύπριν ὅλην πτύουσαν.

Pulchrum quidem expatiari
Quando prata comis arrident
Quando ſubtilem dulciſſimamque
Zephyrus ſpirat auram.
Palmitem Bacchicum intueri,

Et

OPERA AUTEM FACTA AB APIBUS BOVE GENITIS

Et pampinos ſubire,
Teneram & puellam habere ſocum,
Quae cota ſpirat Cypridem.

Interdum teſta Antiphane pineae coronae adhibebantur in conviviis.

Εἴ τινα μὲ τέρπει λωτὸς αὐλός, ἢ γλυκὺς ἦχος
ψαλμῶν, ἢ τριγέρων πεκτερὸς βρέμεται,
ἢ πώλους πῶροι φόρμιγι, μόρα λιτὰ δὲ δεκτῶν
λαθροπόδας τρώκτας χερσὶ πάθοι τόκος,
ἄτις ἐμοὶ τεθνᾶκε, μαρμαιρέτω δὲ πυρὶ πυκρὸν ες ἀλλοτρίας φοιτάμενον φάρυγας.

Si quem tibiae carmen non delectat, non ſuavis ſonus cantitorum, non veſtitus veſtarcus Bacchas, non leves pineae coronae, contra vero macris victitans moris olocat ſurvis digitis ſiam prorepentes roſores naſus; illo paenes me quidem vivis exceſſit, & tranſto modibundum cadaver, quod gulae non ſuae diſparcio.

Variam coronae, non ſolum Bacchicis Orgia celebrantibus, ſed Poetis quoque tribuebantur. Teſtis Bacchylides hoc pervenuſto apigrammate.

Κάρπ Πιέριος πολυώνυμε, πότνια Νίκη,
πρόφρων Κρητικὸν ἱμερόεντα χορὸν
αἰὲν ἐποπτεύοις, πολίας δ' ἐν ἀθύρμασι Μαχᾶν
Κισσὸν ἀμφιθέτοι Βακχυλίδη στεφάνης.

Multis clara nominibus filia Pallantis, venerandа Victoria, provida Aſbemionium amabilem coetum ſemper obſervoc, multaſque in Muſarum deliciis coronas impone Bacchylidae Ceo.

Hae poetarum coronae, lauro efformatae, vel hedera dicuntur. Dioſcorides pervenuſtis in Sapphonem Lesbiam, & Machonem apigrammatibus, Helicouae montem florentem hederis, poeticis certaminibus amicam hederam dicit.

Ἤϊσον φιλέουσι τέοις πρὸς ἄκλφιν ἑρύτωρ,
Σαπφοῖ, σὺν Μάτκις εἶτο σε Πιερίτις
ἢ Ἑλίκων ἔυκιστος ἴουπετέστεν ἐκείνοις
κοσμῆ τὴν Ἐρέτρῳ μῆτιν ἐν Αἰολίδι.
ἢ καὶ Τιμὼ ὑμέναιος ἔχων ἐυφεγγέα πεύκην
σύν σοι νυμφιδίων ἵστω ὑπὲρ θαλάμων.
ἢ Κυπρογενὲς νέον ἄρπος ὀδυρομένη Ἀφροδίτη
σύνθρονος μακάρων ἱερὸν ἄλσος ὀρῇς.
πάϊτη, πότνια, χεῖρε. θεοῖς ἴσα σὰς γὰρ ἐοικὰς
αἰὲν ἐπεὶ τέκες· ἔχομεν τὸν ἔτι ζυγατέρας.

O Sappho, ſive te florens hederis Helicon eam Muſic. Pieridibus tenet, Erefſi Aeolicae Muſam, ſuaviſſimum aliquid ad attendendoc in amorem juvenes ſonantem, quod Muſarum cautni non concedat: ſive Hymen Hymenaeus, venuſto ſplendentem taedam manu tenens, ſecum genialibus adſtat thalamis: ſive tandem cum Venere, tenellum Cinyrae vernolum excifum lugens, elegoc tuos miſſec in ſacro deorum luco: quacumque tandem ſpectata ratione, tu mihi ſalve, vcneranda. Cantas enim tuoc babentes adhuc filias tuas, non minus, atque dii ſunt, immortales.

Τῷ κωμῳδογράφῳ κάρη κότι τὸν φιλέγωνα
κιττὸν ὑπὲρ τύμβα ζώοντα Μάχωνι φέροις.
ἁ γὰρ ἔχεις κηρῖνα κελιμπλύτοιο, κἀκέτι τέχνας
ἄξιον ἀρχαίας λοίψεαν ἁμιόσω.
Τοῦτο δὲ πρέσβυς ἐρῶ· Κέκροπος πόλι, καὶ πάρα Νείλῳ
ἐσσὶ σὺ· ἐν Μούσας δρεπὰ πέρυσα θάμοι.

Machoni comoedias auctori levis ſis, terra, & ſemper vivum ferat hederam certaminibus poeticis amicam ſuper ejus tumulo. Non enim habet ſub te ſucum vecticrem, ſed reliquias arte vetuſta dignas amplexa es. O urbe Cecropis, ſic jam dicas velim ſenex [Macho], interdum vel apud Nilum quoque erafcis acer Muſarum thymus.

Anno elapſo xv. ab Urbe lapide eo loco qui vocatur *le Marmorelle*; inſcriptio elegans effoſſa eſt, quam clariſſimus Joannes Lamius Literatorum Italicorum decus & ornamentum, in Novis litterariis evulgavit, & poſt illum eruditiſſimus P. Ferdinandus Mingarelli Camald. Monach. addita mea litterali & matrica interpretatione. Inſcriptio hujuſmodi eſt.

ΑΔCOC

ΚΑΛΑ ΜΕΛΗ ΚΑΙ ΣΙΜΒΑΩΙ ΕΦΗΜΕΝΑΙ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ (14)
ΛΕΥΚΑ ΠΟΛΥΤΡΗΤΟΙΟ ΝΕΟΡΡΥΤΑ ΚΑΛΛΕΑ ΚΗΡΟΥ (15)
ΠΑΝΤΗΙ Δ ΟΡΝΙΘΩΝ ΓΕΝΕΗ ΑΙΓΥΦΩΝΟΝ ΑΕΙΔΕΙ
ΑΑΚΥΟΝΕΣ ΠΕΡΙ ΚΥΜΑ ΧΕΛΙΔΟΝΕΣ ΑΜΦΙ ΜΕΛΑΘΡΑ (16)

ΑΑΣΟΣ ΜΕΝ ΜΟΥΣΑΙΣ ΙΕΡΟΝ
ΑΕΓΕ ΤΟΥΤ ΑΝΑΚΕΙΣΘΑΙ
ΤΑΣ ΒΥΒΛΟΥΣ ΔΕΙΞΑΣ ΤΑΣ ΠΑΡΑ
ΤΑΙΣ ΠΛΑΤΑΝΟΙΣ
ΗΜΑΣ ΔΕ ΦΡΟΥΡΕΙΝ Κ ΑΝ ΓΝΗΣΙ
ΟΣ ΕΝΘΑΔ ΕΡΑΣΤΗΣ
ΕΛΘΗ ΤΩ ΚΙΣΣΩ ΤΟΥΤΟΝ ΑΝΑ
ΣΤΕΦΟΜΕΝ

Hunc poſitum ſanctum lucum dic eſſe Camoenis,
Oſtendens libros, qui prope ſunt platanos:
Nos autem ſervare, & ſi quis verus amator
Illarum accedat, cingimus hunc hedera.

(14) ἐργάζονται. *Operantur* mella. Non minus eleganter Plato κηροχύτοις *ceram fundentes* apes vocat iis pulcherrimis carminibus, quibus Amorem in nemore recubantem deſcribit, & quae Anthologia Planudis exhibet lib. IV.

Αἱτος δ' ὡς ἐνέμεσθο βαθύσκιον, εὗρομεν ἔιδος
Πορφυρέοις μήλοισιν ἐοικότα παῖδα Κυθήρης,
Οὐδ' ἔχεν ἰοδόκον φαρέτρην, ἁ κωπύλα τόξα.
Ἀλλὰ τὰ μὲν δάνδρεσσιν ὑπ' ἐυπετάλοισι κέαντο
Αὐτὸς δ' ἐν κηλύκεσσι ῥόδων πεπεδημένος ὕπνῳ
Εὗδεν μαδίοων, ξυαὶ δ' ἐφύπερθε μέλισσαι
Κηροχύτοις ἕιτος λαγαροῖς ἐπὶ χείλεσι βᾶσαι.

Aurea vere carmina ſic Latine reddidi.

Ut ventum in nemus eſt umbroſum, invenimus intus
Purpureis ſimilem pomis natum Cytherease.
Flexibiles arcus, ſervandæ aptæ ſagittis
Illi erat haud pharetra. Alæ hæc ſuſpenſa tenebant
Arboribus pulchre frondentibus. Ipſe ſopore
Vinctus ſubridens dormit per ſtrata roſarum:
Interea volitant Apes circum, atque ſuperne
Fundentes ceram, labris ſpatiantur apertis.

(15) Opera Apum tempore Vernо perfici, ait Virgilius, conſtant enim floribus. Vernas vias apes inire, ait incertus auctos hujus epigrammatis.

Νηϊάδες καὶ ψυχρὰ βουλὰ ταῦτα, μελίσσαις
Οἷμες ἐπ' ἐαρινὰς λέξατε ἰστοσύνας,
ὡς ὁ γέρων Ασύκιππος ἐπ' ἀρτιτόδοισι λαγωοῖς
ὄρθιτο χειμερίῃ νυκτὶ λοχησάμενος,
σμήνεα δ' οὐκ ἔτι οἱ τομέουσι φίλοι, αἱ δὲ τὸν ὦμρης
γώτοις τομεύας πολλὰ πεθῦσι νέκυα.

Najades, & vos jam frigida & neglecta bubilia, ſignificate apibus tramites vernum inceuntibus, ſenem Leucippum nocte brumali periiſſe, quum ſe in aſſidias leporibus celeripedibus abdidiſſet, ideoque ipſi porro volupe haud eſſe examina cuſtodire, & promontorii accolam deſiderare ſylvas gregibus amicas.

Apollonides vero ceras Vernas appellat hoc epigrammate.

Σμήνεος ἐκ μὲ τιμὴν, γλυκερὸν δῶρον ἀμαρυσιάων,
γηραιὸς Κλείτων σπεῖρε μελισσοπόρος,
ἀμβροσίων ἔαρος κηρῶν μέλι πολλὸν ἀμέλξας,
δῶρον ἀποιμώκτῃ τλοπόπους ἀγέλης.
θεὸς δ' ἐσμοτόκος τέρποι ἅγλεον, ἐν δὲ μελιχρῷ
νέκταρος ἐμπλύσας ἀμροσίαις θαλάμας.

Favo me caſtum, dulcem ambroſiam quaquaverſum paſtum evolantium examinum, vetuſtus Clito defudit, apum cultor, poſtquam ea ambroſiis vernis ceris multum mel emulſiſſet, donum vagantis abſque paſtore & procul avolantis gregis. Tu igitur o numen, coetum examina gignentem, innumerabilem, & flavo imple ſtillare cellas cera compactas.

Hujus

PVLCHRA MELLA ET ALVEOLO INSIDENTES FACIVNT
ALBA MVLTIFORIS NOVIS EFFLVXA VNGVENTA CERIS.
VNDIQVE GENVS OMNE AVIVM PVLCHRE CANENTIVM SONAT
ALCYONES IN VNDIS. CIRCVM TECTA HIRVNDINES.

Hujus Clitonis fortaſſe erat Villula, quam Leonidas hoc epigrammate celebrat.

Τᾶτο τὸ τᾶς Κλειτωνος ἐπάυλιον, ἢ τ' ἐλιγώλαξ
σπείρεσθαι, λιτὰς δ' ὁ σχεδὸς ἀμπελόεις,
τᾶτό τε βωκολέαν ἐλαγόξυλον· ἀλλ' ἐπὶ τούτοις
Κλείτω ὀγδώκοντ' ἐξετέρησ' ἔτεα.

Haec eſt exigua Clitonis villa, & agellus paucarum ſulcorum, ſementi recipiendae utilis; & exilis, quam prope vides, vinea, & ſilvula paucarum arborum, frondatui ſerviens. Et nihilominus tamen his contentus & foenus utens, exegit Clito annos octoginta.

(16) Μέλαιναι. tigna ſunt fumo nigrefacta. De Hirundine feſtiviſſimum hoc epigramma proferam, quod in Anthologia Planudis Libro I. Palladae inſulſo & frigido verificatori tribuitur, & in Cod. Palat. Pamphilo elegantiſſimo Poetae. Gaudeamus itaque redditum eſſe auctori ſuo Poema, quod totum antiquae Graeciae elegantiam ſpirat; Pamphilus enim venuſtiſſimus Poeta fuit, ejuſque flores Meleager coronae ſuae implicuit.

Τίπτε τιτυσσόμενος παιδιστὶ κάμμορε κοῦρα
μυρομένα χαλκέῃς τρυλλὸν ἀνὰ χροΐαις
ἢ τοι παρθενίης πόθος ἵκετο τὰν τεὸν ἀπηύρα
θρῄκιος τηΐος αἰ νὺ βιητάμενος.

Cur per totum diem Pandionis infortunata puella lugens blaeſa cum ore clamas? pervenit ſane virginitatis amor, quam horride vi tunc Thracius Tereus abſtulit.

Similiter luſit Mnaſalcus Sycionius, cujus feſtiviſſimum epigramma, primus, quod ſciam edo.

Τρωλὲ μινυρομένα παιδιστὶ παρθένε φωνᾷ,
Τηΐος οὐ θαητᾶν ἅψεται ἀλκυόνων.
Τίπτε τιτυσσόμενος γοερὰς ἀνὰ δῶμα χελιδὼν
πᾶσ' ἐπὶ σοὶ μέτρα κατόπτα δάκρυα.

Blaeſa minurienſis Pandionis, virgo voce
Derei quae uſurium per vim tetigiſti lectum.
Quid tota die plorans circum domos Hirundo.
Tace. nam te manent etiam poſteriores lacrimae.

Miseri nemo debet in hoc extremo epigrammate hirundinem vocari virginem. Hoc apud Graecos aliquando reperitur de illis foeminis, quarum virginitas per vim violata fuit, ſecus ſi legitimas contraxere nuptias, ut in Idyllio Moſchi, ubi Puella pacto cum Paſtore connubio, ait.

Παρθένος εἶδα βαθεῖαν, γυνὴ δ' ὡς οἶκον ἀρεμῶ.

Virgo huc advenī, redeam mulier domum.

Pro Παιδιστὶ reponendum eſſet Παιδίοις, ut in fragmentis Sapphus

Τί με Παιδιονὶς ἀμφὶκ Χελιδὼ.
Cur me Pandionis verna hirundo...

Verum cum conſtantiſſime tam uno, quam altero epigrammate in Codice Palatino Παιδιστὶ habeatur, quaerenda eſſet alia hujus vocis ratio, quod cum integrae Meleagri coronae omnia aurea carmina edam, praeſtabo.

Κατόπτα δάκρυα poſteriores, novas lacrimas. In quo fenſu verba haec intelligenda ſint dubito. Putarem forte Poetam minatum eſſe mortem huic avi, niſi fleret, ſed mihi magis arridet ſententia, quod ita Poeta locutus ſit ad innuendas illas lacrimas quas ſequenti anno ad nunciandum Ver, Hirundo fundere debebat. Sentio itaque eo ſenſu hoc dictum fuiſſe, quo Bion in epitaphio Adonis Veperam compellans, quae multum fleverat:

Λῆγε γόων Κυθέρεια τετυγμένον ἴχεο κῶμον
Λῆξε πάλιν πλᾶξαι, πάλιν ὡς ἔτος ἄλλο δακρύσαι

Finem facito Cytherea lugendi, & hodie
frequentia comeſſationes

ΚΥΚΝΟΣ Δ ΕΠΟΧΘΕΣΙ ΠΟΤΑΜΟΥ. ΚΑΙ ΤΗ ΛΑΣΟΣ ΑΗΙΔΩΝ (17)
ΕΚ ΔΕ ΦΥΤΩΝ ΧΑΙΡΟΥΣΙ ΚΟΜΑΙ. ΚΑΙ ΓΑΙΑ ΤΕΘΗΛΕΝ.
ΣΤΡΙΕΕΙ ΔΕ ΝΟΜΕΥΣ ΚΑΙ ΤΕΡΠΕΤΑΙ ΕΥΚΟΜΑ ΜΗΛΑ. (18)
ΚΑΙ ΜΕΛΠΕΙ ΠΕΤΕΗΝΑ. ΚΑΙ ΩΙΝΟΥΣΙ ΜΕΛΙΣΣΑΙ.
ΚΑΙ ΝΑΥΤΑΙ ΔΕ ΠΑΩΟΥΣΙΝ. ΔΙΟΝΤΟΣ ΔΕ ΧΟΡΕΥΕΙ (19)

Nam te rursum lugere oportet, & alio anno lacrimari.

Singulis annis Hirundo quoque lacrimatur, ut Simonides apud Scholiastem Aristophanis in Av. vers. 1410.

Ἄγγελε κλυτὰ ἔαρος ἀδυόμυα κυανέα χελιδών.

Nuncia celebris Veris suaviter olentis, fusta Hirundo.

Et Stesichorus apud eumdem Scholiastem in Pace v. 800.

Ὅταν ἦρος ὥρα κελαδῇ χελιδών

Quando verno sempore stridet Hirundo.

(17) Τὰ κλῶνος κλῶδε. In ramis ait Strato, hoc pulcherrimo epigrammate, quod celeberrimus Jo. Lemius anno elapso in Novis litterariis edidit.

Μὴ ζήτει δάλτοισιν ἐμοῖς Πρίηπον ἀκρὰ βωμοῖς,

μηδὲ σὺ Μαλείης πέδον καὶ Νίσβης, ἀπ' Ἰτύν ἐν Θαλάμοις, καὶ ἀηδόνας ἐν πετάλοισιν.

ταῦτα γὰρ οἱ πρότερος πάντα χύδην ἔγραφον.

ἀλλ' ἁλικῆς χαρίτεσσι μεταγράψας ἰδὺ ἔρωτα

καὶ βρόμιον. τοῖς δ' ὄφρυσι ἓν ἔπρεπον.

Mea in libris ne quaeras velim Priapum ante aditum, neque Medeae, Niobesve lugubres casus, neque Ityn in thalamis, neque Philomelam inter frondes arborum. Majores haec ad exedium usque libros pervetustorum sopia. Sed bilustribus junctum Gratiis jucundum Amorem, & Bacchum, quos supercilium haud decet.

(18) Mala in deliciis habuisse Euphorionem Poetam suavissimum, ait Theodoridas in epitaphio illi conscripto.

Εὐφορίων ὁ περιστὸν ἐπιγλυκάνας τι ποιῆσαι

Περραίνοις κεῖται τῆδε πρὰ σκέλεϊ.

ἤλπε σὺ τῷ μούσῃ ξεῖνε μῆλον ἅπτεσθαι ἢ μύρτον, καὶ γὰρ ζῶος ἐὼν ἐφίλει.

Euphorio, admirabilia carmina pangere doctus, hic jacet apud Peraei sic dicta Longa Crura. Tu igitur sacerdoti punicum, aut vulgare malum objecta, mystamve. Nam haec vivus quoque amabat.

(19) Panes choreis gaudere ait Myrinus hoc epigrammate.

Τῷ νῦν ὀρέων ἔφορε πανὶ χορευτῆται

Πᾶνες βαχίλα κράτορες Ἀρκαδίης,

ἤνορεν θάλτε καὶ εὐχλωρεν Διόπιαν, δεξάμενος λιπαρῆς ἔαρ θυητολίης.

Excelsorum praesides montium canunti, ludere eboreis amantes Panes, Arcadiae domini, pabulo boum abundantis; dicate Diotimum agnorum & capellarum egregio proventu, admisso ejus sacrificio, quo vos splendido donat.

Διότιμος δὲ χορεύει. Horatius Lib. I. Od. 4.

Junctaeque Nymphis Gratiae decentes
Alterno terram quatiunt pede.

& Lib. IV. Od. 7.

Gratia cum Nymphis geminisque sororibus audet
Ducere nuda choros.

Mirum quod elegantissimus auctor Charites omiserit Vere ludentes, cum eos lucos discurrere hoc praecipue florum tempore apud Graecos involuisset opinio teste Diotimo, hoc venusto epigrammate.

Φωτοφόρος ὦ σύτερ ἀνὶ Πόλλιδος ἵσταθε κλῶνι,

Ἄρτεμι, καὶ χαρίων σῶς ἐὼν ἀνδρὶ δίδυ αὐτῷ, καὶ γενεῇ τε πρὸ' οὔμαρες, ἃ γὰρ ἀμωμῆς

ἐκ Διὸς εὐθὴς οἶδε τέλεστε δίκης,

ἄλσος δ', Ἄρτεμι, τῶν κάτε χαρίτεσσι θεοῖσι

ἵλα ἐπ' ἀνθεμίδων σιμβόλα κῶμα βολῆι.

O fospitatrix Diana, superveni multo cum lumine aegro Pollidis, & gratiosam lucem tuam eam ipsi huic puero tribue, quam

IN FLVMINVM RIPIS CYCNVS. IN NEMORE LVSCINIA.
SI AVTEM EX PLANTIS GAVDENT COMAE. ET TERRA FLORVIT
FISTVLA CANIT PASTOR. ET OBLECTATVR BENE COMATIS MALIS.
ET CANTANT VOLATILIA. ET PARTVRIVNT APES.
ET NAVTAE NAVIGANT. ET BACCHVS CHOROS DVCIT (20)

quam ejus ſoboli praeſta facilem. non animi perfunctorie novit pendere & bilancem juſtitiae, a Jove doctus. Contingatque opera tua, o Diana, ut Gratiae per hunc locum diſcurrentes injiciant levia ſui veſtigia florum artis.

(20) Haec omnia a Meleagro praeponuntur, ut oſtendat, Poetae certe dulce, jucundumque eſſe Vere canere, cum ea potiſſimum tempeſtate omnes animi facultates vigeant. Poetae bucolicorum carminum ſcriptores hoc in more potiſſimum habebant; ut ex Moſcho colligi poteſt, qui Bionis mortem lacrimis proſecutus illius vivendi rationem deſcribit.

Ἀηδονίδες, πᾶσαί τε χελιδόνες, ὅς ποκ' ἔτερπεν,
Ἅς λαλέοντ' ἐδίδαξε, καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις,
Ἀντίον ἀλλήλησιν ἐκάκυον· αἱ δ' ὑποφύρευν
Οἴμοι δῆς, λυπᾶσθε τελευτὰν ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.
Τίς ποτὶ σὴν σύριγγι μελίσδεται, ὦ τερπόθητε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θήσει στόμα; τίς θρασὺς ὧδε;
Εἰσέτι γὰρ πνέει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἆσθμα.
Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεοῖς ἐπιβόσκετ' ἀοιδᾶς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλημα· τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρᾶτο
Τὰ σόμα δεξαίατο, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.
Κλαῖε δὴ Γαλάτεια τὸν σὸν μέλος, ἅνπερ ἀοιδὸν
Ἐζεύξω περὶ σεῖο πὰρ ἠϊόνεσσι θαλάσσης.
Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔρωες
Ἀκλαὲ Γαλάτεια, σὲ δ' αὖ ἀπίβλητον ἄλμης.
Καὶ νῦν λειμὼν ὦ κύματος, ἐν ψαμάθοισιν
Ἑζεο· ἰχθυάκεσσι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύειν.
Πάντα τοι, ὦ βότα, ξυγχεῖσθαι δῶρα τὰ Μοίσαι.
Παρθενικὰν ἐρέω φιλόμουσα, χεῖλος παίδος.
Καὶ σύριγξ περὶ σεῖο τεὸν κλαίουσιν Ἔρωτες.
. . . . ἁ πολέμως, ἁ δάκρυα, πᾶσα δ' ἔμελπε,
Καὶ βόες ἐλίγκοντο, καὶ αἶγες ἐνόμευν
Καὶ σύριγγας ἔτυχε, καὶ ἁδὺ πόρτις ἔμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδαξε φιλόμουσα, κἠν τὸν ἔρωτα
Ἔτρεφε δὴ κόλποισι, κἠ ἤρατο τὴν Ἀφροδίτην.

Luſciniae, emeſque Hirundines, quas olim oblectabat,
Quas loqui docebat, residentes in arborum ramis,
Ex adverſo aliae aliarum lamentabantur, aliae vero reſpondebant.
Volucres. Vos quoque Columbae moerorem ſtudite.
Quis jam tua fiſtula cavet, o deſideratiſſime?
Quis calamis tuis os admovebit? quis adeo audax erit?
Nam adhuc ſpirant tua labra, & tuum halitum.
Echo etiam inter arundines tuas decerpit cantus.
Pani fero fiſtulam tuam: fortaſſe & ille affigere
Os vovebitur, ut poſt te ſecundas ſerat.
Deflet & Galatea tuum carmen, quam olim oblectare ſolebas:
Sedentem apud te in litore maris.

Non

ΠΩΣ ΟΥ ΧΡΗ ΚΑΙ ΑΟΙΔΟΝ ΕΝ ΕΙΑΡΙ ΚΑΛΟΝ ΑΕΙΣΑΙ.

Non enim ſicut Cyclops canebas: nam ab illo refugiebat
Pulchra Galatea, ſi vera blanda e mari aſpiciebat:
Et unus abiita pelagi, in arenis
Sedet deſertis, & adhuc boves tuos paſcit.
Omnia tecum, o paſtor, mortua ſunt dona Muſarum,
Virginum ſuavia oſcula, & puerorum labra:
Et miſerabiliter apud tuum ſepulcrum plorant amores.
. . . . non bella, non lacrimas, verum Pana canebat,
Et paſtores ſovabat, & inter canendum pecora paſcebat,
Et fiſtulas fabricabat, & ſuavem vitulam mulgebat,
Et puerorum oſcula dabebat, & Amorem In gremio fovebat, atque Veneri ſacer erat.

Horatius lib. IV. Ode XI. Cantus Veris tempore convenire ait, & denique auctor laudatiſſimi Poematis, *Pervigilium Veneris* inſcripti, hiſce elegantiſſimis carminibus eamdem ſententiam exprimit.

Jam loquaces ore rauco
Stagna Cycni perſtrepunt
Adſonat Tereï puellæ.

Inter

QVOMODO NON DECET ET POETAE IN VERE BENE CANERE.

Inter umbram populi.
Illa cantat, nec tacemus,
Meque Phoebus respicit.
Perderem Musam tacendo,
Quando Ver venit novum.

Haec ad venustissimi poematis flores carpendos animadvertenda putavi. Integra Meleagri opera, reliquorumque auctorum, quibus coronam suam comparavit tranquilliore potitus otio dabo. Hoc ad umbilicum exiguo deducto labore, supereſt gratias agam praestantissimis Viris, qui peramanter favere labori meo; scilicet Eminentissimo ac Reverendissimo Principi Dominico Passionei Sanctae Rom. Ecclesiae Card. Bibliothecario, Religionis praeclaro ornamento, Litteraturae universae Principi, & Eruditorum hominum praesidio; clarissimis Bibliothecae Vaticanae Praefectis, Josepho Simoni Assemanio Polyhistorum maximo & sapientissimo; Joanni Bottario, & Petro Francisco Fogginio, qui eximia, & singulari sacrarum & humanarum literarum scientia pollent, & quibus cum omni officiorum genere sim devinctissimus, merito illos cum Horatio compellem

.... *animae quales neque candidiores*
Terra tulit, neque quas me sit devinctior alter.

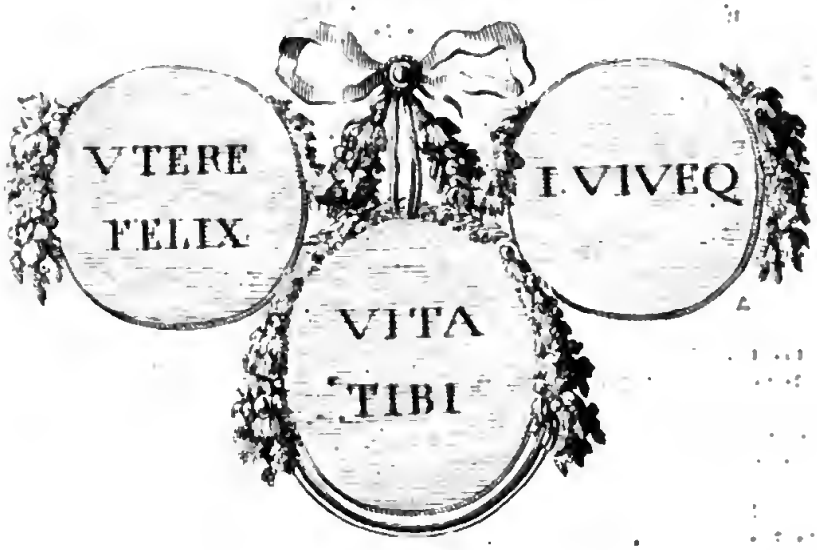

INDEX VOCUM GRAECARUM,

QUAE IN IDYLLIO MELEAGRI OCCURRUNT.

Α

Α᾽ξηφύτου. verf. 5.
Α᾽ώσει. 16.
Α᾽ῶται. 23.
Α᾽ωτῶν. 18.
Αἰγᾶν. 8.
Α᾽ἰδάρος. 7.
Α᾽ἰτωλός. 8.
Α᾽λκυόνες. 17.
Α᾽λσος. 18.
Α᾽μφὶ. 17.
Α᾽νδρῶν. 12.
Α᾽ντιγεμίσατο. 6.
Α᾽οιδοὶ. 23.
Α᾽π᾽. 1.
Α᾽πλὴν. 5.
Α᾽πημάντῳ. 10.

Β

Βοιγενέστι. 13.
Βοτρυόεντος. 12.

Γ

Γαῖα. 3. 19.
Γελόωσιν. 6.
Γενεὴ. 16.

Δ

Δ᾽. 11. 16. 18.
Δὲ. 3. 9. 13. 19. 20. 21.
Διονύσοιο. 21.
Διονύσῳ. 11.
Δρόσοι. 5.

Ε

Ε᾽ἷαρι. 23.
Ε᾽ἷκοσι. 2.
Ε᾽χ. 19.
Ε᾽κόμισσε. 4.
Ε᾽ν. 7.
Ε᾽π᾽. 9.
Ε᾽πιτέρπεται. 8.
Ε᾽πέχθεσι. 18.
Ε᾽ργα. 13.
Ε᾽ργάζονται. 14.
Ερεψάμενοι. 11.
Ε᾽ρίφοις. 8.
Ε᾽σέψατο. 3.
Ε᾽υκόμοις.
Ε᾽υκωμα. 20.
Ε᾽υρέα. 9.
Ε᾽φημέροι. 14.

Ζ

Ζεφύρου. 10.

Η

Η᾽δη. 9. 11.
Η᾽μισέντος. 1.
Η᾽οῦς. 5.

Θ

Θηλήσαντα. 4.

Κ

Καὶ. 4. 7. 8. 14. 18. 19. 20. 21. 22. 23.
Καλὰ. 14.
Κάλλει. 15.
Καλὸν. 23.
Κηρῷ. 15.
Κίσσου. 12.
Κολπωσάντες. 10.
Κόμαι. 19.
Κυάνεαι. 3.
Κύκνος. 18.
Κῦμα. 17.
Κύμασι. 9.

Λ

Λειμῶνες. 6.
Λευκὰ. 15.
Λιγκίνοι. 7.
Λιγύφωνοι. 16.
Λίνα. 10.

Μοῦσ.

M

Μαθησε • 2.
Μελαθρα • 17.
Μέλη • 14.
Μελίσκις • 13.
Μέλισσαι • 22.
Μέλπει • 22.
Μῆλα • 20.

N

Νεῦσαι • 9. 21.
Νεοὶς • 4.
Νεόρρυτα • 15.
Νομεὺς • 7. 20.

O

Οἶδ' • 5.
Οἰκομένοιο • 1.
Ὀρίθων • 16.
Ὄρεσσι • 7.
Οὐ

Π

Πάντη • 16.
Περὶ • 17.
Πετεινὰ • 22.
Πετάλοις • 4.
Πίνοντες • 5.
Πλεῦσαι • 9. 21.
Ποιῇ • 10.
Ποίῃ • 3.
Πολιοῖς • 8.
Πολυτρήτοιο • 15.
Πορφύρεη • 2.
Ποταμοῦ • 18.
Πῶς • 23.

P

Ῥόδοιο • 6.

Σ

Σύμβλῳ • 11.
Σύριγγι • 7.
Συρίζει • 20.

T

Τέθηλεν • 19.
Τέρπεται • 20.
Τευχήσετε • 13.
Τρίχα • 12.

Υ

Υ'π' • 18.

Φ

Φερεσταφύλῳ •
Φυτὰ • 4.
Φυτῶν • 19.

X

Χαίρει • 8.
Χαίρουσι • 19.
Χέρσος • 1.
Χαλιδόνες • 23.
Χλοερὴ • 3.
Χορεύει • 21.
Χρὴ •

Ω

Ὠδίνους • 22.
Ὥρη • 2.

INDEX POETARUM,

QUORUM EPIGRAMMATA AFFERUNTUR.

ANTIPHANES MACEDONICUS
Εἴ τινι μὴ p.19. Cod. Palat. 318.

ANYTES
Οὐκέτι δ' p.11. C. P. 239.

APOLLONIDAS
Σωλῆες ἕκ. p.20. C. P. 621.

ASCLEPIADES SAMIUS
Ἠδὺ θέρους p.16. C. P. 412.
Οἶνος ἔρωτος p.18. C. P. 590.

BACCHYLIDES
Κύρε. Πάλλαντες p.19 C. P. 429.

CRINAGORAS
Εἶκρος ἠθάς p.13. C. P. 219.

DEMOSTRATUS
Νύμφαι Νηιάδες p.14. C. P. 3151.

DIOSCORIDES
Ἥδιον φιλέουσι p.19. C. P. 317.
Θέτιδος εὕρεμα p.17. C. P. 321.
Θέτις ἔδε p.17. C. P. 321.
Κηγὼ Σκιάθεον p.18. C. P. 318.
Ῥιπίδα τὴν p.16. C. P. 340.
Σμερδὼ p.12. C. P. 318.
Τῷ κωμοδογράφῳ p.19. C. P. 309.

DIOTIMUS
Φωσφόρος p.23. C. P. 44.

ERATHOSTENES SCHOLASTICUS
Τὼς τριτάς δόκκας p.14. C. P. 93.

ERINNA
Νύμφας Βαυκίδος p.15. C. P. 319.
Σπῶλαι τὴν Σειρῆνες p.15. C. P. 319.

EUPHORION
Πρώτας ὀσπὸν p.15. C. P. 69.

INCERTUS
Ἠλίθιος p.16. C. P. 84.
Κωμάτομαι p.17. C. P. 99.
Νηιάδες p.20. C. P. 85.

LEONIDAS TARENTINUS
Εὐμαίθου p.13. C. P. 64.
Πέτρης ἐκ λιτῆς p.15. C. P. 89.
Τοῦτο τοὔν p.21. C. P. 96.

MELEAGER
Χἠκατος per totum. C. P. 418.
Εὐκράτους p.7. C. P. 418.

MNASALCUS SICYONIUS
Τοῦτό σοι Ἄρτεμι p.14. C. P. 192.
Τρικλὰ μυρομένη p.21. C. P. 368.

MYRINUS
Ὑψηλῶν ὀρέων p.23. C. P. 69.

MYRO BIZANTIA
Κῶσαι δή p.16. C. P. 163.

MUTIUS SCAEVOLA
Αἱ χίμαιροι p.14. C. P. 54.

NOSSIS
Ἄρτεμι Δᾶλοι p.13. C. P. 193.
Ἥρη τιμήεσσα p.15. C. P. 192.

PAMPHILUS
Τίπτε πανημέριος p.21. C. P. 366.

PERSES
Πόντιε κηρόεν p.18. C. P. 49.

PHILODEMUS
Ἰὼς ὦ Μελίκερτα p.16. C. P. 323.

RHIANUS
Ἡ Τροιζὴν p.13. C. P. 587.
Πᾶσις Ἀσκληπιάδεω p.13 C. P. 194.
Τὸ ῥόκαλον p.13. C. P. 46.

SIMONIDES
Εὔχεο τοῖς p.18. C. P. 428.

STRATO SARDIANUS
Μὴ ζήτει p.22. C. P. 369.

THALLUS MYLESIUS
Ἀχλοερὰ p.12. C. P. 231.

THEODORIDAS
Εὐφορίων p.22. C. P. 316.

THIELAUS
Αἱ πτελεαὶ τῇ Πανὶ p.16. C. P. 49.

ZONAS
Δηοῖ λικμᾶν p.12. C. P. 226.

IN-

INDEX MONUMENTORUM

QUIBUS LIBER EXORNATUR.

I. MUſae caput, ex plaſmate antiquo. Illi appoſitus eſt prope mitti ramus, quo fortaſſe amatoria carmina in tutela habere diſtinguitur.

II. Onix, cui litteris albis ſuperſcripta ſunt haec verba: EPΩT. lege EPΩTI. TA. MH. KAAA KAAA. AMORI. NON. PVLCHRA PVLCHRA. ex ſchedis Gorianis.

III. Carneola, cui inſculpta ſunt haec verba: XAPIC. BAIOIC N. OΠEI ΔEI. GRATIA SEQVITVR. PARVA. ex ſchedis Gorianis.

IIII. Achates alba, cui litteris cinereſ coloris extantibus inſcriptum eſt. EI. ΦIAEIΣ. KOAAKETE. KAI. MH. ΠAPAΓΩNH. quae verba doctiſſimus Philippus Venuti qui gemmam poſſidet ſic eſt interpretatus. SI. AMAS. ADVLARE. ET. SINE. FALLACIA. OBSECVNDA.

V. Senex lyram pulſans, cum Amore in viciniis, ex anaglypho in Hortis Caſiis.

VI. Novem Muſae, ex anaglypho in Muſeo Capitolino adſervato.

VII. Onyx, cui litteris albis extantibus inſcripta ſunt verba: AEΓOTΣIN. AEΓEΦΩAN. OT. MEAI. MOI. Haec laudatiſſimus P. Thomas Mamacchius ita interpretatus eſt. DICVNT. DICANT. NIHIL. AD. ME. ATTINET. Huic ſapientiſſimi viri ingenioſae interpretationi, libens ſubſcribo.

VIII. Carneola, cui Inſculpta ſunt haec verba: TTXOIC. OCΩN. EPAC. CONSEQVARIS. QVAE. EXPETIS. Apud me.

IX. Achate alba, cui litteris eminentibus inſcriptum eſt: MEΣOΦPOCH . . . . ΔΩPHMA KAAAICTON. MODESTIA. DONVM. PVLCHERRIMVM. ex ſchedis Gorianis.

X. Carneola, cui haec verba inſcripta leguntur: VTERE FELIX. ex ſchedis Gorianis.

XI. Onix, cui litteris extantibus inſcripta ſunt verba. I VIVEQ. ſcilicet. I. ET. VIVE. Apud me.

XII. Vitrum ex Muſeo Victorio, cui impreſſa haec verba habentur: VITA TIBI.

INDEX

RERUM ET VERBORUM.

A

Aeschylus Tragediam in meliorem formam redigit. *pagina* 17.
Amor in nemore recubans. *p.*20.
Anacreontem. In Epigramma Dioscoridis. *p.*12.
Apes tempore Veris operantur mella. *p.*20. Bove genitae. *ibi*.
Apollo. Illi comae sacrae erant. *p.*13. Delphicus vocatus. *ibi*.
Assemanius Joseph, laudatus. *p.*25.

B

Bacchi Genius hedera coronatus. *p.*18.
Bacchus Amori junctus. *p.*23.
Bibliotheca in luco posita, *p.*20.
Bion docet Aves cantum. *p.*23.
Bottari Joannes, laudatus. *p.*25.
Bracci Dominicus Augustus, laudatus. *p.*17.

C

Charites suaviloquas dicit Meleager. *p.*7. per lucos discurrunt, & choros ducunt, *p.*22. Dianae ministrant. *p.*14.
Chlaena vestis. *p.*16.
Columnae super tumulos apud Graecos. *p.*15.
Comessationes, festa Bacchica. *p.*17. nocturno tempore celebrata, *ibi*.
Coronae semper in conviviis. *p.*17. 18. hederae. *p.*18. pineae Diis dedicatae. *p.*18. Poetis tributae. *p.*19. ex Rosis. *p.*13.

D

Delphini epitaphium Anytis. *p.*12.
Diana montium domina. *p.* 13. Gratiae illi ministrant. *ibi*. venatur. *ibi*. Ortygiam, & Delum tenet. *ibi*.

E

Euripyla Anacreontis Amica. *p.*12. aurea dicitur. *ibi*.

F

Ficus Attica. *p.*17.
Flabella Veneri sacra. p.16.
Fogginius Petrus Franciscus, laudatus. *p.*25.

H

Hirundo nuncia Veris. *p.*21. appellatur Verna. *ibi*. filia Pandionis. *ibi*. luget semper. *ibi*.
Hora, vocis hujus multiplex significatio. *p.*11.
Horae Deae apud Homerum. *p.*12. Campos discurrentes. *ibi*. Horae vinum educantes. *ibi*, Coeil portas custodiunt. *ibi*.

Jaco-

I

Jacomellius Michael Angelus. laudatus. p.6.
Illythia Diana eſt. Utero laborantibus fert opem. p.14.
Ino & Melicerta Dii Maris. p.16.
Juno ſaepe ad Lacinium deſcendebat. p.15.

L

Lamius Joannes. laudatus. p.19. 23.
Leucoja. qui flores. p.7.
Libri in luco adſervati. p.21.
Luci Muſis ſacri. p.21.
Lucus Deorum. p.19.

M

Macho auctor Comediae. p.9. ejus Epitaphium. *ibi*.
Mamachius P. M. Thomas laudatus. p.29.
Mare purpureum. p.10.
Meleager. p.7. Eucratis filius. *ibi*. Gadarae natus. *ibi*. enutritus Tyri. *ibi*. Coei obiit. *ibi*. Anthologiae primus concinnator. *ibi*. ejus epitaphium. *ibi*. Poeta impurus. *ibi*. Illius coronae integra paratur editio. p.23.
Mingarelli P. Ferdinandus laudatus. p.19.

N

Nymphae, Demoſtratus dedicat aprorum exuvias. p.14. illarum imagines ex ligno factae. p.15. aquas in tutela habent. *ibi*.

O

Orgia feſta Bacchi. p.16. gemmis inſculpta. *ibi*. Autumno celebrabantur. p.17.

P

Pamphilus. Illi reſtituitur quoddam epigramma. p.23.
Pan Mercurii filius. p. 14. Montium dominus. p. 13. delectatur carminibus. *ibi*. incola ſpecularum. *ibi*. fontes, lac, olera, & pocula paſtoralia illi ſacra. p.14.
Paſſioneus Dominicus S.R.E.Card. Bibliothecarius laudatus. p.25.
Paſtores Vere canunt. p.22. 23.
Phoebus illi dedicabant comas Graeci. p.12. Arcitenens vocatur. *ibi*.
Piccolomineus Aeneas Sylvius, laudatus. p.11.
Platanus Pani ſacra. p.14.
Poeta Vere canere debet. p.24.
Purpureus color magno in pretio apud veteres. p.10. Venus purpurea. *ibi*. Mare purpureum. *ibi*. arcus Amoris purpureus. *ibi*.

R

Reiſckius laudatus ſaepe.
Roſa praeſtantiſſimus florum. p. 13.

S

Sappho Poetria, ſcripſit Epithalamia. p.19. Adonis epitaphium. *ibi*.

Smerdias puer Anacreontis . *p.* 12.
Sophocles laudatus . *p.* 18.
Sofitheus Poeta Tragicus . *p.* 18.

T

TRagediae auctor Thespis . *p.* 17.
Troezen . Urbs pulchris abundans Pueris . *p.* 13.

V

VEnus purpurea apud Anacreontem . *p.* 10.
Venus coelestis . *p.* 13.
Venuti Philippus laudatus . *p.* 29.
Ver purpureum . *p.* 11.
Vettorius Franciscus laudatus . *p.* 18.
Villa Clitonis . ejus descriptio . *p.* 20.
Vinum proditor Amoris . *p.* 18.
Virgo hujus vocis usus apud Graecos . *p.* 21.

Z

ZEphiri laudes . *p.* 16. Thrax dicitur . *ibi* .

FINIS.

fiol 1664765

.xxxix
B 6